

Erakogu / Martin Ahven

32 AASTAT SUURT ÕNNE:

Teesi tundis end oma suure mehe kõrval alati hoitu ja kaitstuna. „Meil Velloga oli armastus kogu aeg,“ ütleb Teesi Viisimaa. „Jooksin alati Vellole esikusse vastu ja võtsin tal kaela ümbert kinni.“

Tedremäe talu oli Vellole väga hingelähedane. See oli ka ainus koht, kus võis muidu alati šikilt ja elegantselt riietunud Vellot ja tema abikaasat, nõtket baleriini näha, lohvakad kottpüksid jalas, loomi talitamas ja muid talutöid tegemas.

Erakogu / Martin Ahven

HÕISSA, PULMAD! Teesi ja Vello olid esimesed kes Estonia valges saalis oma pulmapidu pidasid.

panjapudelid ja naistel klaasid,“ meenutab Teesi pulmapäeva.

„Ma usun, et selle maja sein-tesse on nende paljude huvitavate püüdlusi, muresid, rõõmu, lootusi ja õnnehetki täis aastate jooksul salvestunud pisut midagi ka meie energiast. Ja et me koos andsime siin omapoolse panuse selle maja suurde armastusloosse,“ on Teesi kirjutanud raamatusse „Vello Viisimaa. Lauldes vihmas“.

Jõulustritsel notsule ja hällilaul lambale

Vello hoolitsust ja armastust tundis Teesi igal sammul. Kord ei saanud ta tavapärasele suvisele ringreisile kaasa minna, sest tütar Piret oli vaid paarikuune.

„Vello aga tundis minust nii kangesti puudust ja palus, et sõidaksin tema ringreisi viimasele kontserdile, et siis koos Tallinna tagasi tulla.“

Vello oli naise tulekuks peen- susteni ette valmistunud ja üllatus oli täielik.

„Votan valvelauast toavõtme, teen ukse lahti, astun tuppa ja esimene asi, mida näen – ukse külge on riputatud talinelgid. Vaatan edasi – seal on sedelike, kus kirjas: vaata kappi. Kapis on suitsusink, mida tol ajal polnud

üldse saada, ja maasikad! Head isu – on kirjakeses soovitud.“ Teesi kostitas end hea ja paremaga ning läks söidust väsinuna voodisse. „Panen käe padja alla ja mis seal on! Šokolaaditahvel! Annekese šokolaad, aga peale oli kirjutatud Teesike.“

Peagi kostis valvelauast suurt saginat ja häälekõminat. Üldisest melust eraldusid jooksusammud, mis tormasid trepist üles.

„Mitte tipp-tipp-tipp, vaid ikka kalpsti-kalpsti mitu trepiastet korraga. Sain kohe aru, et Vello jookseb üles minu juurde.“

Kord jällegi, kui Vellol olid näärkontserdid ja Teesi, kelle töö Estonias oli juba lõppenud, külmetas maakodus Tedremäel, saabus ootamatu abi.

„Oli tohutu külm talv. Mina ja kass võitlesime sooja koha eest ahjusse ees. Ühel päeval tulid korraga kolm meest nagu päkapikud läbi lumetuisu ja -tormi. Vello oli linnast külameestele helistanud ja saatnud nad mulle appi küttepuid tegema.“

Tedremäe talu oli Teesile ja Vellole tähtis paik. Oli aeg, kui nad pidasid seal isegi loomi. Nii mõnigi, kes oli Vellot näinud vaid galantsena ja frakis, lips ees ja roos rinnas, poleks eluski usku-

nud, et sama mees võib, püksid lõttakil, maal kraavi kaevata või seasulus põrsastega juttu ajada. Ometi see nii oli. Kohalik rahvas nägi seda oma silmaga ja imestas, kuidas need teatriinimesed küll loomadega hoopis kummaliselt tegelevad. Kus siis tollal enne oli nähtud, et taluloomi lemmikloomana koheldi.

Vello oli suur loomaarmastaja – oravad söid tema pea pealt küpsiseid ja lõukoerad malbusid teda nähes. Kord ehmatas ta Teesi poolsurnuks, kui saabus rõõmsalt koju, õlal istumas Kungla baaris meremeeste käest saadud ahv, kelle pikk saba tema pint-saku selga mööda alla rippus. See loomake tuli tal siiski naise käsul meremeestele kiiresti tagastada. Seevastu eri aegadel haigele tütrele lohutuseks toodud küülik ja rebasepoeg said loa veidi kauemaks jääda.

Jõuluõhtu oli Viisimaade maakodus kõike muud kui teistel loomapidajatel. Vello tõi alati kõigepealt oina kööki. Kostitas kallist „külast“ rosinastritsliga ja viis siis lauta tagasi. Ka siga sai samasuguse au osaliseks.

„Vello kutsus ja siga tuli tal- le järele. Ja kujutage ette, see siga seisis keset kööki ja uuris-vaatas üles-alla. Ilme oli selline, et

Erakogu / Martin Ahven

Erakogu / Martin Ahven

„Meil oli selline ütlemine, et lähme seiklema. Turnisime kividel üle Pirita jõe. Käisime Kadriorus Dünamo staadionil tuisu sees jooksmas – viskasime end lumme ja möllasime,“ meenutab Piret Viisimaa ilusaid hetki koos ema ja isaga.

PIRET VIISIMAA: „Isa kontserdilt kojutulek oli alati suur sündmus.“

„Isa oli väga huumorimeelne ka kodus,“ ütleb Vello Viisimaa tütar, Teeteatri juht ja rajaja Piret Viisimaa. „Meil valitses kodus tohutult mõnus õhkkond. Oma- vahel sai aasitud ja nalja tehtud. Tunnen sellest väga puudust. Ega mul endal ka naljasoon umbes ole, aga mina ei suuda küll igas olukorras alati nalja teha. Aga minu öde Maris oskab igas traagiliselt asjas koomilise külje üles leida. Vaimukus on meil mõlemal isalt päritud.“

Piret mäletab, et alati, kui isa tuli öösel kontserdilt, kujunes see omaette sündmuseks.

„Tema ei olnud selline, kes sokkis tashilju tuppa hiilib. Ei! Tema tuli, istus ema voodi äärel ja tahtis kohe rääkida kõigest, mis juhtus. Tõusin ka peaaegu iga kord üles, sest tema tulek oli nii ele-

vust täis. Tol ajal polnud ju poodides midagi saada, aga isa võttis oma portfellist nagu võlukübarast kingitusi välja.

Küll oli seal singikähmakas, küll alpikannid. Ükskord tõi ta mulle kleidiriide ja enne mu abiellumist valged kingad. Neid ei olnud ju kuskilt saada! Isa oli nii võidukas, et tal õnnestus saada mulle kingad vaid mõni päev enne pulmi.“

Piret käis koos isa ja emaga tihti jalutamas. „Meil oli selline ütlemine, et lähme seiklema. Turnisime kividel üle Pirita jõe. Käisime Kadriorus Dünamo staadionil tuisu sees jooksmas – viskasime end lumme ja möllasime.“

Piret märgib, et emal on olnud pärast isa lahkumist nii mõnigi austaja, aga paraku ei õnnestunud neist ühelgi tema südant võita – Velloni ei küündinud neist keegi.

Erakogu / Martin Ahven

1954. aastal etendus Estonias „Vaikselt anuvad mu laulud“, milles Vello Viisimaaal oli mängida Moritza roll.

„See oli nii ränkaskas. Kor- dus midagi väga sarnast, kuid ometi erinevat – kõlas tohutu aplaus, mis ei tahtnud ega taht- nud lõppeda. Tookord aplodeeriti elavale inimesele tänuks ja tunnustuseks, aga nüüd tänuks ja mälestuseks lahkunud näitle- lejale. Mul oli väga eriskumma- line tunne. Seisin seal ja taju- sin, et see oli viimne aplaus Vel- lole. See oli hūvastijätt Velloga läbi minu.“

Sel aastal möödub Vello sur- mast 30 aastat. Igal aastal 14. veebruaril kell kolm pärastlõu- nal, Vello lahkumise hetkel, pa- neb Teesi oma kodus mängima ühe kindla muusikapala – Šos- takoviči romansi filmist „Kiin“. „See on lõpmata kaunis lugu. Kunagi plaadikauplusest leidsi- me selle. Vello ütles siis kohe, et see on tema matuse muusika. Ja tema soovib kohaselt see nii sai ka olemas.“ Mälestuspäeval mängib romanss alati nii valjult ja võimsalt, et kostab kindlasti pil- vepiirini välja. Teesi ütleb, et see on justkui kanal maa ja taeva va- hel, mis loob talle ühenduse arm- sa kaasaga.

Mälestustes mõtlikuks jäänud Teesi tõstab ühtäkki pilgu ja kü- sib silma vaadates: „Kas te teis- poolsusse usute?“ Temal endal on vastus olemas: „Uskuge, us- kuge, mina usun!“

Ma ei pelga surma. Mul on see usk, et Vello on teispoosuses oo- tamas ja tuleb mulle väravale vastu. See annab mulle kaitstu- se tunde.“

Teesi osutab käega kappil ole- vate fotole, millel Vello hoiab ta kätt oma peos, nii et sõrmed on ümber ta randme.

„Sellel pildil on minu jaoks suur tähendus. Vello alati ütles, et oi, kui peenike ranne sul on, ja hoidis niimoodi minu kätt en- da peos. Selles avaldub meie tu- gev side ja armastus – ma tun- nen ennast oma suure mehe poolt kaitstuna.“